

# 1. Adam

## De verkeerde keus

Genesis 1 – 3

‘In het begin schiep God de hemel en de aarde.’

Dit is de eerste zin van de Bijbel; hij staat in Genesis 1 vers 1.

Daarna gebruikte de Here God zes dagen om de aarde mooi te maken. Hij wilde er iets bijzonders mee doen.

Op de eerste dag maakte Hij het licht.

Op de tweede dag maakte Hij de lucht; deze lucht noemde Hij de hemel.

Op de derde dag maakte Hij het land en de zee. Op het land liet Hij gras, planten en bomen groeien.

Daarna, op de vierde dag, maakte Hij de zon, de maan en de sterren.

De vogels en de vissen maakt Hij op de vijfde dag.

En op de zesde dag maakte Hij de andere dieren.

Alles wat God geschapen had, was goed; er was niets verkeerd aan. Geen enkel dier was gevaarlijk voor een ander dier; het ene dier at het andere niet op. Ze aten alleen planten en gras.

Aan het einde van de zesde dag schiep God de mens; Hij noemde hem Adam. Toen was de aarde pas écht klaar, want de Here God had de aarde gemaakt voor de mens!

De Here God bekeek alles wat Hij gemaakt had, en Hij zei: ‘De aarde is helemaal volmaakt. Alles wat Ik erop wilde hebben, is er.’

Adam, de mens, mocht wonen in een prachtige tuin. Deze tuin heette het Paradijs, of de hof van Eden. Hij mocht genieten van de dieren en de planten in deze hof. En hij mocht ook alles verzorgen. De Here God vertelde hem hoe hij dat moest doen.

Daarna kwam de zevende dag; en op díé dag rustte

God uit van al het werk dat Hij gedaan had; Zijn schepping was klaar.

De dieren waren heel tam; je kon ze gewoon aaien. Adam mocht ze allemaal een naam geven; dat deed God niet Zelf. Terwijl Adam daar mee bezig was, merkte hij dat alle dieren met z’n tweeën waren, een mannetje en een vrouwtje. Maar h́j was alleen; h́j had niemand.

‘Alle dieren zijn met z’n tweeën, maar ik heb niemand, Here; ik ben alleen,’ zei hij tegen de Here God. Daarom gaf God h́m ook iemand die bij hem hoorde; dat was Eva.

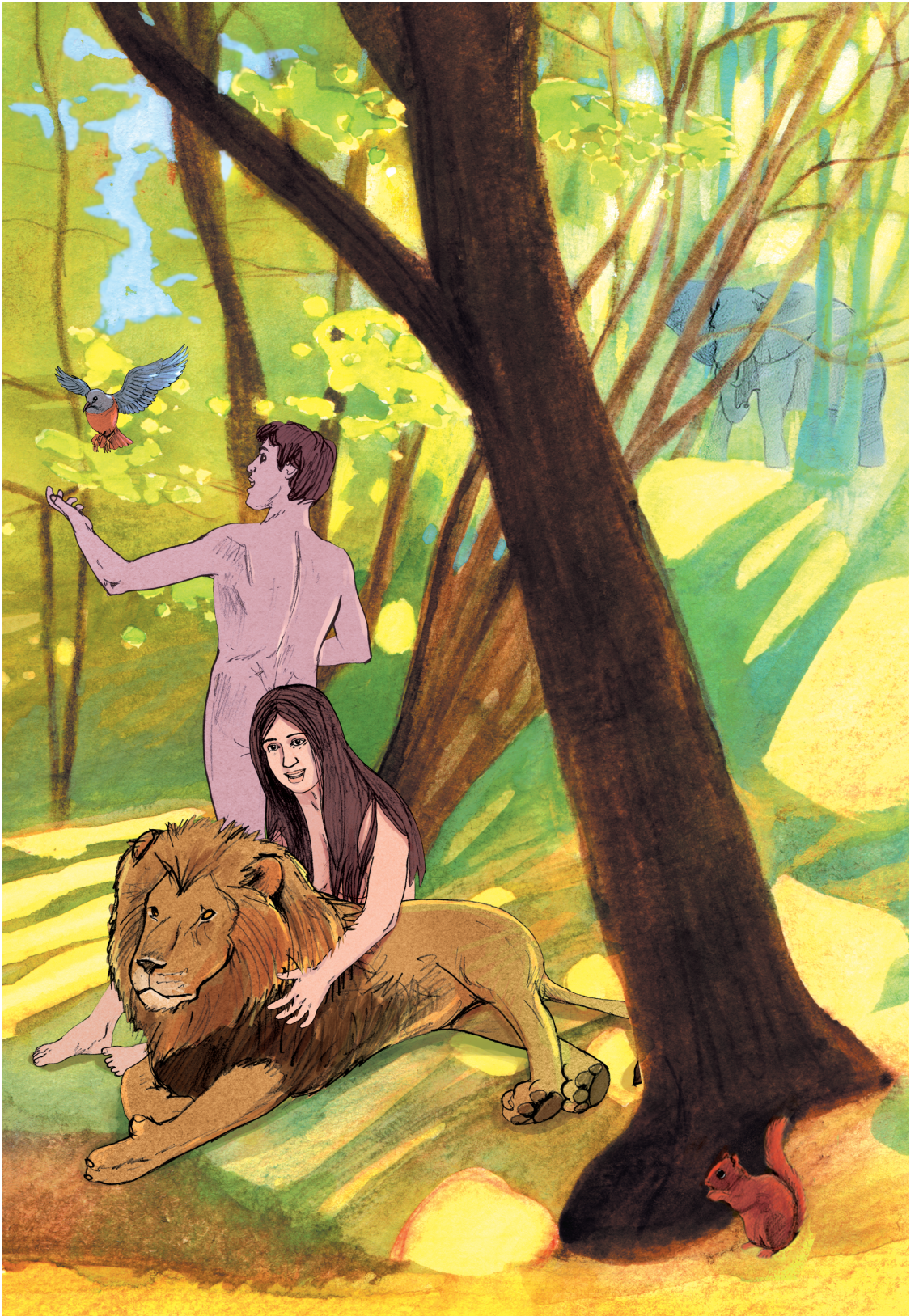
Eva en hij waren zó gelukkig. Ze genoten van elkaar; ze genoten van de planten, de bloemen, de dieren en de bomen. Altijd was er wel ergens een boom of een struik met heerlijke, rijpe vruchten. Hard werken om eten te krijgen, kenden Eva en hij niet.

In de hof van Eden stonden veel bomen. Maar er stonden twee bomen die anders waren dan de rest. De ene boom heette ‘de boom van kennis van goed en kwaad’. De andere boom heette: ‘de boom van het leven’.

De Here God had tegen Adam gezegd: ‘Jullie mogen van de vruchten van álle bomen eten. Alleen van ‘de boom van kennis van goed en kwaad’, de boom die maakt dat jullie weten wat goed is en wat verkeerd is, daarvan mogen jullie niet eten. Wanneer jullie tóch van deze boom eten, zullen jullie sterven.’

Elke avond kwam de Here God bij hen in de tuin, de hof van Eden. Dan praatte Hij met hen. Dát was het fijnste ogenblik van de dag.

Maar tóén kwam de dag dat ze de avond níét fijn vonden. Die avond verstopten ze zich tussen de struiken omdat ze niet met de Here God durfden praten. Dat was de dag toen alles misging, omdat





de slang Eva leugens verteld had. De slang was bij haar gekomen om alles stuk te maken wat de Here God zo mooi gemaakt had. Eva wist niet dat de slang dat van plan was. Ze was niet bang voor hem; ze was voor geen enkel dier bang.

De slang vertelde Eva dat ze helemaal niet doodging als ze van de vruchten van die bijzondere boom at; van 'de boom van kennis van goed en kwaad'. Ze zou juist n et zo verstandig worden als God.

De slang zei tegen haar: 'Wanneer jij van de vruchten van deze boom eet, zul jij  ok het verschil weten tussen goede en verkeerde dingen!'

Eva wilde het verschil tussen goede en verkeerde dingen eigenlijk best weten. Adam en zij kenden alleen maar goede, fijne dingen; zij wisten niet wat 'verkeerd doen en ongehoorzaam zijn' was.

Daarom luisterde Eva naar de slang en gehoorzaamde ze God niet meer. Ze at de vrucht die ze niet mocht eten! En daarna gaf ze haar man Adam er ook  en! Toen was hij net zo ongehoorzaam als zij, en ook net zo ongelukkig! Allebei wisten ze nu het verschil tussen 'goed en kwaad'.

Eigenlijk had Eva niet geluisterd naar de slang, maar naar de slechte engel Satan. Want de slang had zijn gemene verhaal tegen Eva niet zelf bedacht. S atan had hem naar Eva gestuurd.

Toen Adam en Eva van de vruchten van 'de boom van kennis van goed en kwaad' aten, deden ze wat S atan hun vertelde, en gehoorzaamden ze de Here God niet meer. Ze kozen op dat ogenblik dus v oor Satan en tégen God!

Samen hadden ze de verkeerde keus gemaakt!

■ *Engelen zijn dienstknechten van God. Ze doen alles wat Hij hun beveelt, in de hemel en op de aarde. Zij zijn ook geschapen door God, maar ze hebben een ander lichaam dan mensen. In het Oude Testament heten ze soms 'zonen van God'.*

*Satan was  en van Gods belangrijkste engelen. Maar hij werd jaloers op zijn Schepper.*

*Satan dacht: 'Ik wil net zo belangrijk zijn als God; en als het me lukt, wil ik zelfs nóg belangrijker zijn dan Hij. Ik wil de belangrijkste plaats hebben die er bestaat. Er zijn vast wel engelen die liever bij mij willen horen dan bij God. Deze engelen moet ik ook aan mijn kant zien te krijgen.' Maar de Here God dacht ook iets! 'Satan komt in opstand tegen Mij. Bovendien stookt hij veel andere engelen op, zodat die met hem meedoen. Ik kan hen niet meer vertrouwen; ze kunnen dus niet meer voor Mij werken in de hemel. Ik moet hen wegsturen.'*

*Satan en de andere opstandige engelen werden uit de prachtige hemel gestuurd en mochten nu alleen nog op de aarde werken.*

*Toen Satan zag dat er twee mensen op aarde waren geschapen die God liefhadden, dacht hij: 'Wanneer ik deze mensen ook zo ver kan krijgen dat ze tegen God in opstand komen, zal God hen vreselijk moeten straffen. Hij heeft mij toch ook vreselijk gestraft!'*

*Voor zijn gemene plan gebruikte hij de slang. En zijn plan lukte! De twee mensen kwamen inderdaad tegen God in opstand. Ze deden iets wat God hun verboden had. En zo lukte het Satan om hen ongelukkig te maken! Hij vond zichzelf geweldig slim. Hij dacht dat hij het van God had gewonnen.*

*Hij wist toen nog niet, dat hij het helemaal niet gewonnen had!*

*Hij wist ook niet dat God al lang een plan klaar had om deze twee mensen t och weer gelukkig te maken.*

*Stukje voor stukje zal hij erachter komen dat het Gods bedoeling is om de mensen gelukkig te maken!*

*Telkens wanneer hij iets merkt van het bijzondere plan dat God heeft met mensen die van Hem houden, zal hij proberen om dat plan te laten mislukken. Maar ten slotte zal hij het verliezen; voor eeuwig!*

*H oe dat gebeurt, wordt in de volgende 'boeken' van de Bijbel verteld.*

*De opstand van Satan tegen God, en Gods straf tegen hem, staat niet in Genesis. Dat staat in het boek dat Jesaja heeft geschreven. Het boek Jesaja komt pas veel later voor in de Bijbel. De profeet Jesaja moest het opschrijven zoals God het hem vertelde.*

*Jesaja heeft er waarschijnlijk zelf niet veel van begrepen. Gods profeten moeten vaak iets vertellen of opschrijven dat ze zelf niet begrijpen. Soms is het iets dat al gebeurd is, en soms is het iets dat nog gebeuren m oet. Profeten zijn 'Gods Mond'. Ze moeten de dingen vertellen of opschrijven zoals Hij het wil.* ■

O, wat was die dag verschrikkelijk, toen Eva en Adam zich opeens ongelukkig voelden, en ze begrepen dat de slang hen bedrogen had. Ze hadden w el op de Here God moeten vertrouwen. God hield immers van hen!

Die dag zagen ze voor het eerst dat ze naakt waren; ze schaamden zich daar opeens voor. Van bladeren hadden ze wat kleren gemaakt en daarna hadden ze zich angstig verstopt. Die bladeren bleven natuurlijk niet lang goed. En ze waren ook niet warm genoeg als ze het koud hadden. V oor deze vreselijke dag hadden ze het nooit koud; toen voelden ze zich altijd prettig. Ze voelden zich ook nooit moe of akelig.

De Here God maakte van de huid van een dier kleren voor hen; het was een warme vacht die lekker zat. Wat erg, dat er een dier moest sterven voor twee ongehoorzame mensen!

Maar vóór ze de dierenhuid kregen, vroeg God hun streng wat ze gedaan hadden. Eerst was Adam aan de beurt. 'Adam, heb je soms van de boom gegeten, waarvan Ik gezegd had dat je daarvan niet mocht eten?' vroeg God.

En wat had hij geantwoord? 'Eva, de vrouw die ik van U gekregen heb, heeft mij er een vrucht van gegeven; en die heb ik toen opgegeten.' Wat gemeen van hem om Eva de schuld te geven. Maar eigenlijk wilde hij ook aan Eva's kant blijven. Samen schuldig!

'Voor straf zul jij in het vervolg hard moeten werken voor je eten, Adam. Je zult moeten zwoegen en zweten om in leven te blijven,' was Gods strenge antwoord.

Daarna kwam Eva aan de beurt. En Eva zei: 'Het is de schuld van de slang; dié heeft gezegd dat het wel mocht.'

'Ook jij zult een moeilijk leven krijgen, Eva. Als je kinderen krijgt, zul je veel pijn hebben,' antwoordde God.

Toen kwam de slang aan de beurt, de slang die zich had laten gebruiken door Satan. 'Omdat je dit gedaan hebt, ben je in het vervolg het vreselijkste dier dat er bestaat,' zei God tegen de slang. 'Je zult nu altijd op je buik kruipen en stof eten, zolang je leeft. En jij, Satan – want het was immers Satan, de slechte engel, die dit gemene plan verzonnen had – zult altijd proberen om de mensen ongelukkig te maken; je zult het áltijd blijven proberen. Maar op een keer zal een bijzondere Nakomeling van Eva jou overwinnen; voorgoed!'

In de hof van Eden stond nóg een boom: 'de boom van het leven'.

De Here God zei tegen hen: 'Jullie mogen hier niet langer blijven, want als jullie ook van 'de boom van het leven' eten, zullen jullie áltijd blijven leven. En dan zullen jullie dus ook áltijd ongelukkig blijven. Daarom stuur Ik jullie hier vandaan.

Maar op een keer zullen jullie weer gelukkig worden. Daar heb Ik een plan voor gemaakt. Dat plan heb Ik niet alleen voor jullie gemaakt, maar voor álle mensen die van Mij houden; al zijn ze vaak ongehoorzaam.'

Een engel met een vlammend zwaard kwam naar de hof van Eden. Adam en Eva werden weggestuurd uit de schitterende tuin. De engel zorgde ervoor dat ze er ook nooit meer in konden!

\*\*\*

Het is nu alweer een poos geleden dat Eva en Adam uit de hof van Eden werden gestuurd. Vreselijk vindt Adam het om niet meer in die mooie tuin te wonen waar alles fijn was. De bomen waren er prachtig; de struiken roken heerlijk; overal groeiden vruchten die ze konden eten.

Wat verlangt hij vaak terug naar de dieren die bij hen kwamen; ze konden ze zomaar aanraken.

Maar dat de Here God nu niet meer elke avond bij hen komt en met hen praat, vindt hij het allergerst!

'Alles is voorbij, en het is onze eigen schuld,' denkt hij verdrietig. 'De Here God komt nooit meer bij ons zoals vroeger. En elke dag moet ik nu hard werken. We moeten toch eten hebben?'

Daarom loopt hij hier te zwoegen. Zo nu en dan bukt hij zich en trekt een pol onkruid uit de grond. Even later raapt hij een paar stenen op en gooit ze bij de rest van de keien die hij al heeft gezocht. Een eindje verderop staat een nare struik met stekels eraan; die moet ook verdwijnen. Met moeite krijgt hij hem uit de grond. Het zweet druipt van zijn gezicht. Z'n rug doet pijn van het bukken en trekken; zijn handen zitten vol schrammen. Hij kijkt eens om zich heen. Wat een klein stukje grond heeft hij nog maar schoongemaakt; en hij is al zó lang bezig. Toch nog maar een poosje doorzetten. Dan kan hij er morgen de korrels tarwe in zaaien. Daarna moet hij nog wat aarde over de korrels strooien zodat de vogels ze niet kunnen oppikken. Vogels lusten graag zaadjes; wanneer ze de kans krijgen eten ze alles op.

Als er geen tarwekorrels in de grond zitten, groeit er ook geen koren. En als er geen koren groeit, is er daarna geen meel om brood te bakken. Al zijn zwoegen op dit kleine stukje grond is dan voor niets geweest.

Een eindje verderop loopt z'n kleine kudde schapen. Sommige dieren hebben een lammetje. De kleintjes huppelen met sprongetjes om hun moeder heen. Een paar brutaaltjes durven al een eindje weg te lopen, maar nog niet te ver. Bij moeder is veiligheid en drinken!

Met een glimlach kijkt Adam naar zijn kudde.

Daarna bukt hij zich weer en werkt verder.

Plotseling klinkt er gebrul van een leeuw, en een zielig gemekker van een lam. Adam rent met een dikke stok tussen de struiken door, maar het is al te laat. De leeuw heeft een van de lammetjes gepakt en verdwijnt nu zo snel mogelijk. Ja, de jonkies van de leeuw moeten óók eten hebben!

De tranen springen hem in de ogen. Wat is het leven toch hard. Altijd maar zwoegen, altijd maar bezig zijn om eten te krijgen. Altijd maar oppassen



dat er geen wilde dieren komen aansluipen die zijn vee willen roven.

Terwijl hij de dierenhuid, die de Here God voor hem gemaakt heeft, wat beter om zich heen trekt, denkt hij verdrietig terug aan de tijd dat dit allemaal niet nodig was.

Terwijl hij staat na te denken over die vreselijke dag, toen alles misging, en over alle nare dingen die daarna kwamen, denkt hij ook aan Eva, zijn vrouw. Eva krijgt een baby; het kindje kan ieder ogenblik geboren worden.

Plotseling hoort hij een kreet van Eva, en daarna een heel bijzonder geluidje. Wat zou het zijn? Is dat het huilen van de baby? Zoiets heeft hij nog nooit gehoord. Hij weet niets af van baby's. Hij kent alleen maar pasgeboren lammetjes. Die leuke dier-tjes huppelen na een uurtje al met kleine sprongetjes om hun moeder heen. Zou dat met een pasgeboren kindje ook zo zijn?

Adam rent naar huis. Ja hoor, Eva houdt een heel klein mensje in haar armen, een mensje dat grappig huilt. Het klinkt heel anders, en ook veel zachter dan wanneer Eva huilt. Wat een lief, klein jongetje. 'Zullen we hem Kaïn noemen?' vraagt Eva. 'Want de Here heeft mij een zoon gegeven.'

Voor het eerst na die verschrikkelijke dag voelen ze zich een beetje gelukkig. Ze weten weer dat God inderdaad nog steeds van hen houdt en voor hen zorgt. Dat wisten ze altijd al, maar door al dat harde werken en alle andere nare dingen waren ze het bijna vergeten.

Nu zijn er drie mensen op de aarde!

## Adams kinderen en kleinkinderen

Genesis 4 – 5

Na een poosje krijgen Adam en Eva nóg een zoon. Deze jongen noemen ze Abel.

De jongens groeien goed, en als ze groot zijn, helpen ze hun vader bij het zaaien van het koren, en bij het verzorgen van de schapen.

De jongens zijn heel verschillend. Kaïn vindt het prachtig om tarwekorrels te zaaien, en na een poosje groene sprietjes te zien opkomen. Hij geniet ervan als de sprietjes mooie korenaren worden die ruisen in de wind en die vol zitten met nieuwe korrels tarwe. Kaïn werkt zo hard hij kan, zodat er de volgende keer nóg meer tarwe groeit.

Abel houdt veel van de schapen. Hij vindt het prachtig als er lammetjes geboren worden. Hij houdt van de dartele diertjes. Ze zijn zo klein en

lief, en zo afhankelijk van hun moeder. Wanneer de schapen een dikke vacht gekregen hebben, haalt hij de wol van hun lijf. Van die wol maakt zijn moeder warme kleren.

De schapen kennen zijn stem precies. Wanneer hij ze roept, komen ze direct naar hem toe. Wanneer Kaïn roept, luisteren ze niet.

Adam heeft zijn jongens natuurlijk verteld over die prachtige tuin, de hof van Eden, waar ze vroeger woonden. Hij heeft hun verteld over de slang en over Satan. Hij heeft verteld over die twee bomen. En over dat dier dat moest sterven omdat zij naakt waren, heeft hij hun natuurlijk ook verteld.

Zo nu en dan brengen Kaïn en Abel een offer aan de Here. Dat doen ze omdat ze dankbaar zijn dat God voor hen zorgt, en omdat ze Hem liefhebben. Ze stapelen stenen op elkaar en leggen daar takken op. Boven op deze takken leggen ze iets dat ze aan God willen offeren. Zo heeft vader Adam hun dat geleerd.

Wanneer Kaïn een offer aan God brengt, neemt hij wat koren dat hij gemaaid heeft. Hij legt de halmen met de volle aren op het altaar, en offert zijn koren aan God.

Abel doet het anders. Hij kiest het mooiste schaap uit dat hij heeft. Hij slacht het dier, legt het op het altaar, steekt de takken in brand en offert zijn schaap aan God. Abel weet dat de Here God van hem houdt en voor hem zorgt. Daarom geeft hij het mooiste en liefste dier dat hij heeft, aan God terug. Ja, Abel heeft de goede keus gemaakt, de keus vóór God.

De Here God weet heus wel hoe de beide jongens over het offeren denken. Hij weet dat Kaïn eigenlijk meer van zichzelf houdt dan van Hem. Hij weet ook dat Abel écht van Hem houdt; dat Abel daarom zijn liefste dier aan Hem geeft. Dát is pas een echt offer. Daarom houdt de Here God meer van het offer van Abel dan van het offer van Kaïn; en dat laat Hij Abel ook merken!

Ook Kaïn merkt het. Hij wordt daardoor jaloers op Abel. En die jaloersheid wordt steeds erger; hij haat zijn broer! Op een dag is hij zó jaloers en boos op Abel; nooit wil hij meer iets met hem te maken hebben. En wat doet hij? Hij slaat zijn broer dood! Stil en bleek ligt Abel op de grond. Hij zegt niets meer. Hij ademt zelfs niet meer. Kaïn heeft wel eens een dood dier gezien, maar nooit een dood mens. Wat is dát verschrikkelijk. Zoiets kan niet meer goedkomen. Abel zal altijd dood blijven! Kaïn rent weg; hij vlucht zo ver hij kan en komt niet meer thuis.

Plotseling hoort hij Gods stem: 'Kaïn, waar is je broer Abel?'



Als Kaïn de Here écht liefhad, zou hij zeggen: 'Here, U hebt gezien wat ik gedaan heb. Ik was jaloers op Abel omdat U zijn offer wel aannam en dat van mij niet. Toen heb ik hem doodgeslagen. Here, wilt U het mij vergeven? Ik heb er zóveel spijt van.'

Maar Kaïn antwoordt brutaal: 'Ik weet niet waar Abel is, hoor. Ik hoef toch niet op mijn broer te passen!'

Met dit antwoord laat hij zien dat hij de Here God inderdaad niet liefheeft; hij vertrouwt ook niet op Hem. Kaïn heeft helaas verkeerd gekozen; hij heeft niet gekozen vóór God, maar tégen Hem!

De Here God zegt verdrietig en boos: 'Omdat jij je broer gedood hebt, zul je altijd een zwerver en een vluchteling zijn op aarde. Bovendien zul jij nóg harder voor je eten moeten werken dan je vader Adam.'

Wat ontzettend voor Adam en Eva. Nu zijn ze hun beide jongens kwijt. De ene leeft niet meer, en de andere is verdwenen nadat hij zijn broer heeft vermoord. Opnieuw voelen ze het verschil tussen 'goed en kwaad'. Waren ze maar nooit zo hoogmoedig geweest om dát te willen weten; dan leefden ze nu nog in de hof van Eden.

Gelukkig krijgen ze weer een zoon. Deze zoon noemen ze Seth. En Seth houdt ook van de Here God, net als Abel vroeger.

Adam krijgt nog meer kinderen, meisjes en jongens. Als hij heel oud is, negenhonderddertig jaar, sterft hij. Dan heeft hij zijn kleinkinderen, achterkleinkinderen en misschien wel z'n achter-achterkleinkinderen gezien.

Maar de Nakomeling die alles weer in orde zal maken tussen God en de mensen die Hem liefhebben, is daar niet bij. De Nakomeling die Satan zal overwinnen, is dan nog niet gekomen. Dát zal nog heel lang duren. Maar Hij komt zeker, want dat heeft God beloofd. Deze Nakomeling zal Satan voor altijd overwinnen!

Eigenlijk gaat het in de hele Bijbel, en vooral in het Nieuwe Testament, om deze bijzondere Nakomeling van Eva. Maar Hij is niet alleen een nakomeling van Eva, Hij is ook de Zoon van God Zelf!

Alleen Gods Zoon kan Satan overwinnen. Dat kunnen mensen niet, hoe goed ze ook hun best doen.



## 2. Noach

### De zondvloed

Genesis 6 – 9

Het was zo prachtig begonnen in het Paradijs, de hof van Eden.

Maar door de verkeerde keus van Adam en Eva werd alles akelig. Niet alleen bij Adam, Eva en de mensen die daarna geboren werden, maar ook bij de dieren, de planten en de bomen.

Adam en Eva mochten niet meer in de prachtige hof wonen, waar God 's avonds bij hen kwam; en ze moesten in het vervolg hard werken voor hun eten.

Ze kregen twee zonen, Kaïn en Abel. Maar Kaïn vermoordde zijn broer Abel en vluchtte daarna.

Gelukkig kregen ze daarna weer een zoon, Seth.

En ze kregen nog meer kinderen, jongens en meisjes.

Na een poos zijn er al heel wat mensen op de aarde.

De Here God houdt van hen. Maar zij houden niet van Hém, en ze gehoorzamen Hem ook niet. Ze houden meer van zichzelf en van hun feestjes.

Dat ze God verdriet doen met hun slechte leven, interesseert hun niet. Zo raken ze steeds verder bij Hem vandaan. Ze dénken zelfs niet eens meer aan Hem; ze zijn hun Schepper helemaal vergeten.

De mensen leven zó vreselijk; erger kan het niet.

De Here God vindt het verschrikkelijk dat de mensen Hem zijn vergeten, dat ze alleen nog maar aan zichzelf denken, en goddeloze dingen doen.

Dáárvoor heeft Hij de wereld niet gemaakt. Hij heeft de aarde geschapen voor mensen die van Hem houden, en die Hem gehoorzamen.

'Het gaat helemaal verkeerd zo,' vindt God. 'Al die goddeloze mensen, die niet van Mij houden en Mij

ongehoorzaam zijn, kunnen niet meer blijven leven.'

Omdat de mensen niet luisteren naar de Here God maar naar Satan, gaat het verkeerd met hen. Het is al net als met Adam en Eva in de hof van Eden.

En voor de tweede keer denkt Satan dat hij het van God gewonnen heeft. Maar voor de tweede keer heeft hij het mis!

'Ik begin opnieuw, en Ik laat alleen Noach en zijn gezin in leven. Ik weet dat Noach, z'n vrouw en zijn drie getrouwde zonen, Mij wel liefhebben,' denkt de Here God.

Inderdaad, Noach en zijn gezin hebben de goede keus gemaakt. Zij houden van God en gehoorzamen Hem.

Op een dag, Noach is dan al meer dan vijfhonderd jaar oud, geeft de Here hem een vreemde opdracht. Hij zegt: 'Noach, de mensen zijn zó goddeloos geworden; ze mogen niet meer blijven leven. Ik breng een vloed van water over de aarde; de hele aarde komt onder water te staan zodat iedereen verdrinkt. Zelfs de hoogste berg komt nog onder water. Alleen jij en jouw gezin mogen blijven leven; jullie hebben Mij lief.

Daarom moet je een groot schip maken, een ark. Die ark wordt honderdvijftig meter lang, vijftwintig meter breed en vijftien meter hoog. Je moet hem bouwen van goferhout en er drie verdiepingen in maken. Bovenin maak je een raam, en opzij de deur. Van binnen en van buiten bestrijk je de ark met teer, zodat hij waterdicht is. Je drie zonen, Sem, Cham en Jafeth, kunnen je helpen met dit grote karwei.

Wanneer over een poos de hele aarde onder water komt, zullen ook alle dieren verdrinken. Dan is er

geen enkel dier meer op de aarde. Daarom wil Ik dat je van alle 'onreine' dieren één mannetje en één vrouwtje in de ark brengt. Maar van alle 'reine' dieren moet je zeven mannetjes en zeven vrouwtjes naar binnen brengen. Al deze dieren moeten eten hebben, en jullie ook, wanneer jullie in de ark zitten. Vul dus de hele ark met eten.'

■ *De Here God heeft de dieren verdeeld in 'reine' en 'onreine' dieren. Na de zondvloed mogen de reine dieren door de mensen opgegeten worden, en ze mogen ook aan de Here geofferd worden. De onreine dieren mogen niet opgegeten en aan God geofferd worden. Welke dieren rein zijn, en welke dieren onrein zijn, staat in het boek Leviticus.* ■

Een schip van honderdvijftig meter lang en vijfen-twintig meter breed is niet mooi; het is geen sierlijk schip. Maar het ligt wel heel stevig op het water. Zelfs bij het grootste noodweer zal het niet omslaan. En dat is de bedoeling van deze ark, want er zal een verschrikkelijk noodweer komen. Noach en zijn zonen bouwen de ark zoals de Here God het hun heeft gezegd.

Ondertussen komen er natuurlijk veel mensen bij hen kijken. Helaas zijn ze niet vriendelijk tegen de ijverige bouwers. Ze bespotten hen alleen maar, en zeggen: 'Jullie zijn ook niet wijs. Wie bouwt er nu een schip midden op het land; en dan nog zo'n raar schip ook. Wat een model!'

Maar Noach en zijn zonen bouwen gewoon verder. Ze trekken zich niets aan van de spottende woorden. Maar ze zeggen wel iets terug. Noach antwoordt de spotters: 'Jullie spotten met ons, maar eigenlijk spotten jullie met God, jullie Schepper. Luister naar Hem en gehoorzaam Hem. Wanneer jullie dat niet doen, zullen jullie allemaal verdrinken als de ark klaar is. De Here God zal over een poos de hele aarde onder water zetten. Iedereen die dan niet in de ark zit, zal verdrinken.'

Noach en zijn zonen krijgen alleen maar een spottend gelach als antwoord.

Eindelijk is de ark inderdaad klaar. Klaar voor acht mensen: voor Noach en zijn vrouw, en voor Sem, Cham en Jafeth en hun vrouw. Hij is ook klaar voor veel dieren, die al op weg zijn naar het schip. Noach hoeft ze niet te vangen of bij zich te fluiten. Nee, God Zelf stuurt ze. Rustig lopen ze twee aan twee de ark in. Binnen geeft Noach ieder dier de plek die hij ervoor uitgezocht heeft. Zeven dagen is hij hiermee bezig en dan heeft ieder dier zijn eigen plaats. Daarna gaat Noach zelf met zijn

gezin de ark in. Acht mensen stappen rustig naar binnen. Ze weten niet wat hun te wachten staat, maar ze vertrouwen op God. Dan sluit God Zelf de deur. Nu kan er niemand meer uit, maar er kan ook niemand meer in. Voor de lachende en spottende mensen die om de ark heen lopen, is het te laat!

Het begint te regenen. Het is niet een klein buitje, en het duurt ook niet een paar dagen. Veertig dagen en nachten regent het verschrikkelijk! Het water komt niet alleen uit de lucht, het lijkt of het overal vandaan komt. In de Bijbel staat: 'Op die dag openen alle kolken van de grote waterdiepte zich, en de sluizen van de hemel worden geopend. Veertig dagen en veertig nachten komt er van alle kanten water over de aarde.' Het wordt een vreselijk noodweer; een noodweer zoals er nog nooit geweest is, en zoals er daarna ook nooit meer komen zal!

In de Bijbel staat dat deze enorme hoeveelheid water over de aarde de *zondvloed* heet, omdat de mensen verschrikkelijk zondig zijn.

Het water komt steeds hoger en hoger. Mensen en dieren vluchten. Ze klimmen in hoge bomen; ze rennen naar de heuvels; ze rennen naar de hoogste berg. Maar het water komt hen overal achterna, en iedereen verdrinkt!

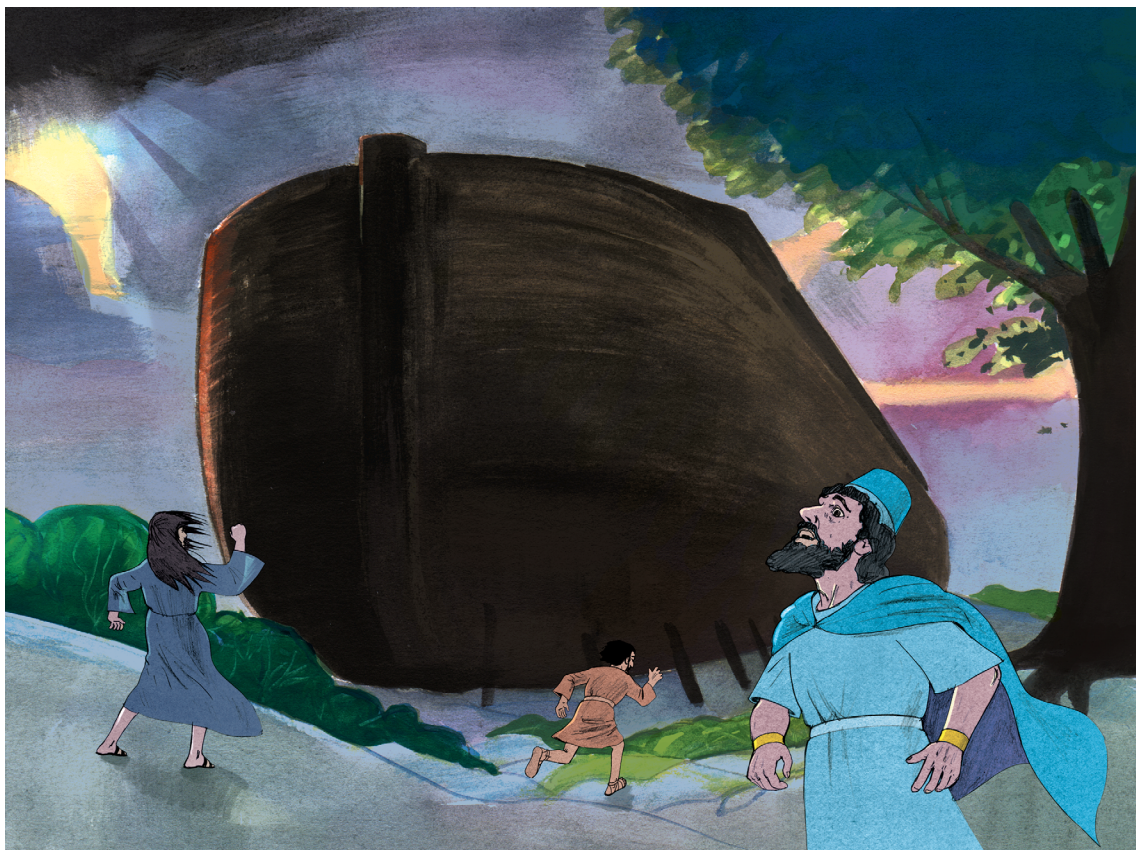
Tegelijk met het stijgen van het water is de ark gaan drijven. Acht mensen en veel dieren zitten veilig binnen. Maar buiten is het verschrikkelijk. Het stormt, het regent! Het regent zolang tot er alleen nog maar water te zien is op de aarde. Nergens is meer een stukje droge grond te vinden. Het is voor mensen niet te begrijpen waar al dat water vandaan is gekomen. Maar de Here God weet en kan alles. Hij heeft de hemel en de aarde immers Zelf geschapen!

Veertig dagen lang blijft het water stijgen; dan staat het zeven meter boven de hoogste berg. Honderdvijftig dagen blijft het zo hoog staan. Maar dan vindt de Here God dat het nú lang genoeg heeft geduurd. Op de een of andere manier zorgt Hij ervoor dat het water langzaam wegzakt.

De ark die al die tijd op het stijgende en dalende water heeft gedreven, blijft plotseling ergens vastzitten. Noach wacht nog veertig dagen, maar dan wil hij graag weten of de aarde weer droog is. Hij kan het zelf niet zien; de deur is nog gesloten, en het raam zit te hoog.

Maar een vogel kan overal naartoe! Noach laat dus een vogel, een raaf, wegvliegen uit het raam. De raaf vliegt een paar keer om de ark heen en verdwijnt dan. Ze zien hem niet meer terug. Een raaf lust alles: vlees en zaadjes en plantjes. Hij kan dus





weer genoeg eten vinden op de aarde. Anders was hij wel teruggekomen. Na de raaf laat Noach een duif wegvliegen. Maar de duif kan geen eten vinden en komt weer terug. De aarde is nog te nat. Duiven eten ook heel andere dingen dan raven; zij eten alleen maar zaadjes. Zeven dagen later, als het water nog verder gezakt is, of misschien zelfs helemaal verdwenen is, laat Noach de duif opnieuw wegvliegen. Ze blijft de hele dag weg, maar 's avonds komt ze toch weer terug in de veilige ark. Ze heeft wel iets meegenomen: een vers blad van een olijfbom. De bomen krijgen dus weer blaadjes. Dát is een goed teken! Weer een week later laat Noach de duif voor de derde keer vliegen. Deze keer komt ze niet terug. Ze heeft nú genoeg zaadjes gevonden om te kunnen leven.

Noach denkt: 'Zouden wij er nu ook gauw uit kunnen? We zitten hier al ongeveer een jaar met z'n allen. Wij willen ook graag weer op de droge aarde wonen, net als de raaf en de duif.' Eindelijk is het zover. De Here God zegt: 'Ga er maar uit met je gezin, Noach. De mensen en de dieren kunnen weer op de aarde leven.'

Als de deur opengaat, vliegen de vogels meteen weg en zingen ergens in een boom eindelijk weer een vrolijk lied. Alle andere dieren blijven eerst wat aarzelend bij de ark staan. Na een jaar is de wijde wereld nog wat vreemd voor hen. Maar even later verdwijnen ze allemaal. Heerlijk vinden ze het om weer te kunnen rennen!

■ *Noach weet natuurlijk helemaal niet waar ze terechtgekomen zijn. Maar in de Bijbel staat dat de ark is blijven vastzitten op de berg Ararat, toen het water ging dalen. In het oosten van Turkije is ook een berg die Ararat heet. Maar of dit dezelfde berg Ararat is als die van Noach, weet niemand precies. Misschien wel, misschien niet.* ■

Noach en zijn gezin zijn zó dankbaar en gelukkig dat zij op deze schone aarde mogen leven. Zijn zij betere mensen dan al die andere? Dan die mensen die verdronken zijn? O nee, zij doen net zo goed verkeerde dingen; zij doen ook zonden, en zij zijn daarom ook zondaars!

Toen Adam en Eva vroeger ongehoorzaam werden omdat ze niet luisterden naar de Here God, deden ze zonde; ze werden zondaars. En nu doen alle mensen die daarna geboren zijn, ook zonde. Iedereen doet verkeerde dingen, ook Noach en zijn gezin.

Maar Noach en zijn gezin hebben de Here God lief, en ze hebben telkens spijt van hun verkeerde gedachten, en van de verkeerde dingen die ze doen. Dat vertellen ze Hem dan ook. Daarom heeft God hén bewaard.

Noach maakt een altaar; hij slacht een paar reine dieren, legt ze op het hout van het altaar, steekt het hout in brand, en offert deze dieren aan de Here God. Hij en zijn gezin zijn zó dankbaar.

‘Dit is de beste manier om aan God te laten zien dat we van Hem houden, en Hem dankbaar zijn,’ zegt Noach.

De Here God ziet het offer natuurlijk. Hij zegt tegen Noach en zijn gezin: ‘Ik maak een afspraak, een verbond met jullie. Nooit zal Ik meer een zondvloed over de aarde laten komen. Nooit zal Ik meer de hele aarde onder water zetten. En om jullie te laten zien dat Ik dit verbond met jullie niet vergeten zal, laat Ik zo nu en dan een *regenboog* in de lucht zien. Als het weer eens hard regent en jullie zien de regenboog, dan weten jullie dat Ik doe wat Ik beloofd heb! In het vervolg zal het ieder jaar zomer en winter worden; ieder jaar zal het een poos koud en een poos warm zijn. En telkens zal het een poos licht en een poos donker zijn, de dag en de nacht. Zolang de aarde bestaat, zal dit zo blijven.’

De Here God zegt nog meer: ‘Vroeger mochten jullie alleen vruchten eten van struiken en bomen; ook tarwe, gerst en allerlei zaden. De planten waren voor de dieren. Maar vanaf nu mogen jullie óók alle planten eten. Jullie mogen zelfs sommige dieren, de reine dieren, doden en opeten.

Maar jullie mogen elkaar niet doden. Iemand die een ander doodt, zal zelf ook gedood worden! Het is de bedoeling dat jullie veel kinderen krijgen, en dat deze kinderen ook weer veel kinderen krijgen. Al deze mensen moeten niet vlak bij elkaar blijven. De aarde is zó groot; ze kunnen overal wonen. Ik heb de héle wereld voor de mensen gemaakt!’

Noach wordt negenhonderdvijftig jaar! Ook hĳ heeft zijn klein- en achterkleinkinderen nog gezien, net als Adam.



## Babel

Genesis 11

Dit verhaal hoort eigenlijk niet bij het verhaal over Noach. Het gebeurt ná zijn dood. Maar omdat alles weer net zo gaat als in de tijd dat Noach leefde, hoort het er wel een beetje bij. Want de mensen die ná Noach leven, en die weten wat voor verschrikkelijks er is gebeurd, zijn weer net zo slecht als de mensen vóór de zondvloed. Ook zij kiezen weer verkeerd; ook zij kiezen tegen God!

Als Noach er niet meer is, gaat de Here God verder met Noachs kinderen, Sem, Cham en Jafeth. Daarna met zijn kleinkinderen en zijn achterkleinkinderen; dus met de nakomelingen van Noach. Deze mensen houden van God, en ze gehoorzamen Hem ook.

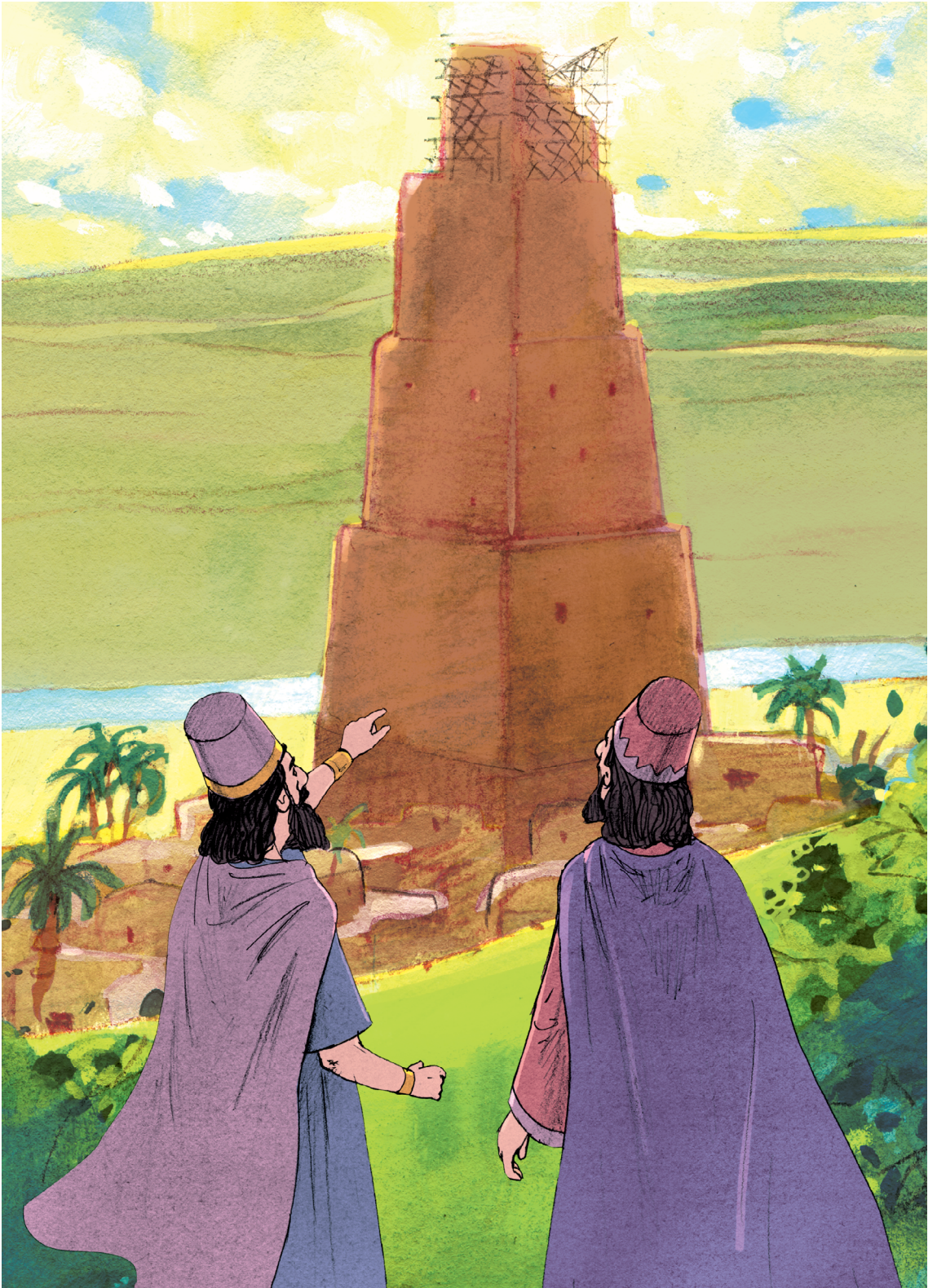
Maar na een poos worden de nakomelingen van Noach helaas toch weer ongehoorzaam. Ze houden niet meer van God, en doen ook niet meer wat Hij tegen hen zegt.

De Here God wil dat de mensen óveral op de aarde gaan wonen. Hij heeft tegen hen gezegd: ‘De héle wereld moet bewoond worden, niet een klein stukje ervan. Ik heb de héle aarde voor hen gemaakt.’

Toch doen de mensen dat niet. Ze willen dicht bij elkaar blijven. Ze zeggen: ‘Wanneer we bij elkaar blijven, zijn we heel machtig; net zo machtig als God. Als we bij elkaar blijven wonen, zijn we veel machtiger dan wanneer we overal verspreid wonen. Samen zijn we sterk!’

Ze beginnen met het bouwen van een toren, in Babel. Deze toren moet zó hoog worden dat hij tot





de hemel komt. 'Als onze toren tot de hemel komt, zijn we bijna bij God,' zeggen ze brutaal. Hoe durven ze zulke dingen te zeggen!

De Here God weet wel wat de bewoners van Babel van plan zijn; en Hij vindt dat natuurlijk niet goed.

Terwijl de mensen van Babel bezig zijn met bouwen, laat Hij iets vreemds gebeuren. Als de mensen niet vanzelf uit elkaar gaan, moet het maar op een andere manier. Het middel dat God daarvoor gebruikt, is: rúzie. Dat krijgen de bouwers van de toren dus, en niet zo'n beetje ook.

Tot nu toe spraken ze allemaal dezelfde taal en begrepen ze elkaar dus altijd. Maar opeens verstaan ze elkaar niet meer; iedereen spreekt plotseling een andere taal. Ze kennen helemaal geen andere talen,

maar de Here God zorgt ervoor dat ze die nu wél kennen. Doordat ze allemaal een andere taal spreken, begrijpen ze elkaar niet meer. Ze krijgen de grootste ruzie, en alles gaat verkeerd. De mensen van Babel gaan uit elkaar. En dat was precies wat de Here God wilde! De ene groep gaat naar het oosten, de andere naar het westen. Een derde groep gaat naar het noorden en een vierde naar het zuiden. En de stad Babel, waar de geweldige toren van Babel moest komen, krijgt haar toren nooit! Er is dus niets terechtgekomen van hun plannen om bij elkaar te blijven en samen sterk te zijn; om net zo machtig te zijn als hun Schepper. God Zelf heeft ervoor gezorgd dat hun slechte plan niet doorgaat. Nu zijn ze toch uit elkaar gegaan, hoewel ze dat niet wilden!